

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PATRICIA AVENUE AND MCGREGOR STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українській Робітничій Домі, на розі вулиць Трічард і МекГрегор, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Fritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

КАБЛИЖАЄТЬСЯ "ДОБРОБУТ"

"Добробут" наближається. Не тому, що ми віримо тим голосам, що говорять останніми часами деякі дипломати, а тому, що про це говорять факти, цифри, події.

У Швеції, "дуже демократичній країні", демонстрували шведські робітники, звичайно, безробітні. Демонстрували в самій столиці, Стокгольмі. Шведська кінна й піша поліція атакувала кілька разів демонстрантів в різних місцях, поранивши 30 шведських робітників, а багатьох поарештували.

В тій же Швеції в місті Одамен вибух страйк шведських докових робітників. Поліція не могла впоратися із страйкерами. Викликано було шведське військо, яке почало стріляти в страйкерів: 6-ох вбило, а багатьох поранило.

В Яворжі, коло Кракова, в самій Жечіпосполітей, вибух страйк копальничих робітників.

Польські робітники в польській державі. Польська державна поліція не могла дати ради з польськими робітниками й поклікала польське військо. Польське військо стріляло в польських робітників: вбило польське військо того разу в польській державі 6-ох польських робітників, а 11-ох ранило, 30 робітників арештовано. По цілій Польщі прокотилася хвиля демонстрацій протестів і обурення.

І в Німеччині німецька поліція, ще й соціал-демократична, страйке німецьких робітників. В Есені стріляла, і в Берліні стріляла і в Рурі стріляла і в Ляйпцігу стріляла.

У Франції відбуваються великі бої французьких робітників з французькою поліцією. Про інші країни й не згадуємо. Вище перелічені країни — це країни однопартійні, там за винятком Франції, чужинських робітників немає й дуже малий їх відсоток у Франції. І проте там отаке діється!

Чому ж канадські сенатори мовчать про це. А в Канаді вони хочуть звалити всю вину за неспокій на чужинців, а в першу чергу на комуністів.

Зрештою, комуністи таки винні: їхня вина в тому, що вони відкривають робітникам очі на справжнє положення й на справжніх його винників. Тому капіталісти хочуть їм замкнути рота. Це ж ясно.

Але є робітники між українцями, які наслуховавшись ріжних стрілецько-громадських та сусівських брехунів, кажуть: "нехай буде найпоганіша влада, аби українська".

Спитали б ті українські робітники замордованих шведських, польських та німецьких робітників, як їм подобається "власна влада".

Робітничі, робітничо-селянська — ось яка повинна бути влада. Бо всяка інша буде розстрілювати робітників, буде знущатися над ними. Класова боротьба, соціальне визволення потрібне, а воно й тільки воно принесе визволення й національне.

НОВА ФОРМА ДАЛЬШИХ ПЕРЕГОВОРІВ УНДІВЦІВ З ПОЛЬСЬКОЮ ШЛЯХТОЮ

Говорачи словами "Укр. Голосу", то українська буржуазія в Галичині знову "далася заманити" до польської шляхти на переговори. Польська газета "Век Нови", з благословення фашистів і польських і українських і на велику віху "Діла", розпочала анкету між лідерами українських буржуазних партій в Галичині в справі налагодження приятельських стосунків між польською й українською буржуазією та закріплення між ними союзу для спільного походу на Радянську Україну.

Першим відповів на анкету голова українського католицького союзу Володимир Децикевич. У своїй відповіді він вважає угоду між польською й західньо-українською буржуазією не просто за "потрібну", а за "краще потрібну". До того ж він цілком пристає на всі вимоги, які ставить українській буржуазії польський фашизм, насамперед, на вимогу визнати Західню Україну за "неподільну частину Польщі", а польських поміщиків на західньо-українських землях за "співгосподарів" країни.

"Право" Польщі на західньо-українські землі агент чорної ідеології зграї мітрополита Шептицького — Децикевич "доводить" таким способом: "економічно стосунки обох сторін (польської й української) в краї так збігаються, що поміж спорів, маємо на кожному кроці спільні господарчі інтереси, які є наслідком спільного життя". Дальші "докази" Децикевича ще "категоричніші": "на землі, на котрій мешкаємо, — відповідає він на "анкету", — трудно розтягнути границю не тільки етнографічну, але навіть трудно позначити границю поміж однією чи двома національними членами обох суспільностей".

Ось як українська буржуазія зрікається вже Галичини польській шляхті, вона вже відкрито признається, що її інтереси є однакові з інтересами польської шляхти, що навіть тяжко їй неможливо вже визначити кордон між Польщею а Західною Україною.

Цікаво, що навіть для американської "Свободи" цього вже стало забагато й вона каже, що "вже навіть політичні анафалети" повинні б знати, яку мету має ця анкета польської газети, а проте "прямо на сміх виставляють себе наші передові люди, котрі забирають голос у польській пресі... й там висказують

свої думки про "мирне співжиття".

Отже вже й для "Свободи" цього забагато, — хоч ми віримо, що вона згодом з цим помириться, — а жовтоблагитна преса в Канаді не тільки що не кине камінькою на отих ундівських балакунів, але мовчить, навіть своїм читачам не скаже, як то ундівські лідери вже й не відрізняють, де кінчається Західня Україна, а де починається Польща.

ЗА ПОСОЛЬСЬКІ МАНДАТИ ПРОДАЮТЬ ТРУДЯЩИХ БУКОВИНИ

Хто думав би, що фронт угодницький українського панства супроти окупантів Західньої України тягнеться тільки по Прут і Карпати, той робив би велику помилку і не заслужену "кривду" українській інтелігенції окупованої румунськими боярами Буковини.

На ділі, буковинські українські пани у своїм лоялізмі до кожноточної влади і в довершуванні зради над трудящими Буковини ще перегнали всіх класових побратимів з під польської окупації і просто установили рекорд у хрунівській політичній практиці. Не в гнів ундо-петлюро-католіцьким хруням, Луцькому, Галуциському, Певному, Богуславському та Хомишинові кажучи, вони усі могли б дечого навчитися у буковинських "батьків українського народу" Залозецького, Козака чи Богатирця.

Колісь — до кінця імперіалістичної війни — різні буковинські Васильки та Стоцькі були остоею австрійського панування на Буковині. Що приказав віденський уряд або черновецький намісник — це було святе. Буковинський селянин біднував на пісній картоплі і куркузі, але українським панам не погано поводилося. "Патріоти" встали і лягнули співаки "боже буди цюковителю", українських панків дістануть ухвалювали без слова критики чи протесту усі податки і тягарі, що падали на плечі робітників і селян, але українське панство мало за це доступ до всіх посад. Словом діялося по панській засаді: рука руку мие. Одинока полешка, що її зазнавали буковинські трудящі маси за Австрії була на культурному полі, на полі низшого середнього шкільництва, веденого в українській мові і в габсбургско-австрійським дусе безмежною лояльністю.

Втративши після війни австрійського пана, буковинський український підпанки, почали шукати собі іншого і загналися під команду Василька, Стоцького і Безпака до Петлюри. Одначе ставка на Петлюру не казалася невдалою. Тоді одні з них, як Василько і Стоцький перебігли до Варшави під крила ПІсудського, а інші як Залозецький зголосилися на службу до румунської боярні. І служать вони польським і румунським окупантам, катам українських робітників і селян вірно... за посади!

Черновецький фашистсько-хрунівський "Час" приносить в останніх днях цікаві документи про запроданство українського панства і повітства Буковини в користь румунської боярні. Поміщено в "Часі" дві телеграми — одну д-ра Залозецького (голови української народньої партії) і другу попа д-ра Козака, що промовляє в імені бліще не означеної "російської національної меншини на Буковині". Залозецький повідомляє в своїй телеграмі "український нарід Буковини, що досяг — як він каже — великих успіхів в угодних ве-

реговорах з румунським урядом". Які це успіхи? Думаєте, що Залозецький досяг своєю угодою з катівською боярнею якісь поступки в користь українського селянства, що його ця боярня майже поминула при частиннім розділі державної землі? Або може думаєте, що знижено для робітників і селян Буковини податки? Або привернено українську мову в школах та в урядах? Або наділено безробітних міста і села допомогою? Або випущено політичних в'язнів з сугаранських мордівень? Нічого подібного! Залозецький повідомляє, що за зложеною ним заяву безмежною лояльністю королеві Карлові і румунським фашистам, обіцяно йому допустити при надходячих виборах до румунського парламенту трьох українських панів в посади.

Хай український робітник і селянин на Буковині загибає в кліщах злодійкуватої румунської боярні, хай доруйновуєть українську культуру румунські окупанти, хай тисячями гноять в тюрмах свідоміших українських робітників і селян по боярсько-фашистських тюрмах — що це обходить Залозецького! Для нього і для буковинської української буржуазії головна річ, що трьох українських панків дістануть посольські діти і залізничні білети безплатної їзди. За це хоч погибай українська Буковина, але хай живе "Романія маре" (велика Румунія) на кістках поневолених народів.

Надійним конкурентом до цілування окупантського румунського чобота виступив проти Залозецького піп Козак. Це один з давніх царствівців і москвофілів. У своїй телеграмі до румунського прем'єра міністрів Порги він домагається для себе і для своєї родини як не посольського мандату, а бодай посади. Свою заяву "любови і синівської відданости Румунії та її славній династії" угрунтує Козак, як це годиться представникові неіснуючої зрештою на Буковині "російської національної меншини" історичною пригадкою. Він покликуються на те, що в часі імперіалістичної війни (коли піп Козак сидів собі спокійно на печі) "російська армія плече в плече з румунською армією" воювала за "велику Румунію". Отже давайте і мені посольський мандат, або принаймі добру посаду!

Черновецький "Час" містить телеграму Козака до Порги під заголовком "Скоти". Але, як видно з вищевказаного, такими самими "скотами" є і все українське панство на чолі з Залозецьким. Бо дійсно торгувати життєвими інтересами трудящих і продавати їх за три посольські мандати можуть тільки зврячешкурницькі пани на кшталт Козака (теж "отець духо-відомляє в своїй телеграмі "український нарід Буковини, що досяг — як він каже — великих успіхів в угодних ве-

"ГОБО ПАРК" У ВІННІПЕГУ

Безробітні в "Гобо парку" у Вінніпегу: 1. "обідають", пють "чай" з бляшанок; 2. поправ і сушитися на рікю, накинувши на голі плечі ковта; 3. "помешкання"; 4. "конференція"; 5. "вистроїлися" до фотографії; 6. приготують "обід".

"Гобо парк" — є такий у Вінніпегу і я певний, що цього літа є такі "парки" по всіх містах Канади. Це парки того населення "демократичної" країни, яке з примусу не працює.

У Вінніпегу цей "парк" тягнеться здохв Ред риверу — до него лише три блочки від будинку міської ради. В п'ятницю, 15 червня, пішов я в той "парк" з кількома іншими товаришами. Вирушили ми коло 2-ої години по полудні. На Александер Евню й Мейн стріт перепинили нас жінки й кажуть купити "тег". Питаємо — на що то нині "тег-дей".

Оповідають, що "гюмен сосайті" влаштувала цей день, щоб зібрати грошей на пожитки бездомним псам та котам. Гарна річ! Гарна сосайті! Шасливі пси й коті!

Безробітні можуть їм позичувати. Не знаю, скільки є бездомних псів і котів у Вінніпегу, але знаю, що безробітних є поверх 20,000. "Гюмен сосайті" — де ти? Ходи з нами в "Гобо парк". Не, підеш ти, капіталістична лицемірна потворо!

Ідемо самі. Приходимо в "Парк". Самі лози розтягнулися здохв ріки по намуді — стріт Доглас Пойнт до Джеймса від.

Брудне місце. Сюди з міста висипають сміття, різні фа-

бричні покидьки, бляшанки з консервів і т. ін.

Всюди в лозах повно безробітних. Вони обдерті, зморені, знищені голодом, порозкаладати огнища — варять "чай", отой, що вибрали виварений з кенів. Варять в бляшанках, так з бляшанок без хліба й без цукру — пють.

Лежать в траві голодні, зредизигновані з запаленими очима. Інші "перуть" — виварюючи в казанах з нафти вошам очі, а самі сидять голі, прикривши тіло лахміттям, що колісь було одягом.

Ідемо далі — в густих лозах знаходимо "помешкання" безробітних. "Збудовані" воли з сухих пачків, старої бляхи, всередині солома, лахміття... До такого "помешкання" треба влизати на колінах.

Днем коло цих "помешкань" нема нікого, щоб не притягати очей поліції, бо вона їх руйнує, палить. Поліція зчаста виконує наскоки на "Гобо парк".

Ідемо далі, нарешті попадаємо в самий осередок "парку". Тут повно робітників — безробітних: одні лежать, другі гуртками сидять, треті грають в карти, інші сплять.

Страх збирає, дивлячись на сотки цих молодих, колісь здорових, нині знищених, хорих робітників. Ні кусця хліва, ні одягу, ні притулку, щоб

переспати. Коли сонце пригріє — тоді дехто усміхнеться йому на зустріч та скаже: — Ех, товаришу сонце, коли б так капіталісти могли ще й на тебе накласти тарифу! Не дозволили б вони тобі гріти нас своїми проміннями.

Дивилися ми на цих людей й думали: "Нині "тег-дей", "гюмен сосайті" журяться бездомними псами, котами, збирає для них гроші. А отут сотки, тисячі людей, що своїми мозолями зробили багатства всім отим "сосайті" — ними не тільки ніхто не клопочеться, але їх гонять з місця на місце, навіть тут в цих лозах вони сидять, але оглядаються, чи не їде поліція з киями — бо як приїде, то бе, прогонить.

Бенет, Веб, сенатор Касгрейн — де ви? Скоріш вже давайте цим людям свої відзнаки з фотографіями й підписами. А то ось недавно витягнули з ріки трупа й не знають хто.

А ви, товариші безробітні, що ви робите, щоб вбратися за своє існування? Ставайте членами т-ва безробітних, єднайтеся разом, демонструйте своє домагання, не ховайтеся по лозах, покажіть себе отим "гюмен сосайті", нехай полюбуються на вас!

Тільки в класовій боротьбі під проводом комуністичної партії виборете ви собі право на життя.

М. Б.

днями ходить по заводах, фабриках, чому рано мусить знювати їхати далі, чому делегация, що аж з голоду здихають від тоні "волі".

Чому делегатів завезли до гостиниці, підгодили, дали пообідати? — Тому, що то приїхали товариші, брати по класі і їх по товариських в Москві прийняли.

Чому нема часу писати й нема вільного місця? — Тому нема часу, що делегати хочуть якнайбільше побачити, а вільного місця — тому, що потяги в СРСР "бизи", бо то країна величезного будівництва, там все до найменшого заангажоване до праці, всі потяги, всі вагони.

Чому делегацию післали на Україну? — Ну, певно, що тоби, Рипинде, це не до смаку. От, коли б так нашу делегацию буди не пустили на Україну, то тоді б ти мала була про що писати. А от, бачиш, її післали на Україну, бо делегация хотіла їхати на Україну, бо не їздили кожний куди хотів і завезли республику під дурного хату.

Більшовики, встановивши свій лад, не їдуть питати в петлюрівських Рипиндів, як треба їздити.

Чому нема вільного дня? — Бо наша делегация поїхала не на весілля, але в країну будівництва соціалізму. То тільки в демократичних країнах мільйони робітників мають багато вільних днів, таких "вільних", що аж з голоду здихають від тоні "волі".

Чому нема вільного дня? — Бо наша делегация поїхала не на весілля, але в країну будівництва соціалізму. То тільки в демократичних країнах мільйони робітників мають багато вільних днів, таких "вільних", що аж з голоду здихають від тоні "волі".

Голосу" їздив до петлюрівської республіки на колесах до Тарнова, то там ніякий навіть мажурський пес про него не гавкнув. А нашу делегацию через радіо слухала ціла Україна.

Орхестри, кіно, театри, балети? — Не подобається це тобі Рипинде. Що ж ми відємо? Робітники й селяни, як бачиш, будуть не тільки індустрію, колективізацію, електрофікацію, але й свою велику культуру! Чому ти ще про ВУАН не згадала? Вони свої села вкривають кінами, театрами. А твій, Рипинде, Петлюра, мав один хор (Кошиця), то й того вирядив співати та забавляти парижську буржуазію, польську шляхту. Мав одіого "балет-майстра" (Авраменка), то й той десь в Америці витинає "гопак колом" як коза на привязі коло плато.

Це наша коротка відповідь тобі покищо. Пізніше сама делегация скаже більше. От хоч би в неділю, 19 липня вона буде рапортувати трудящим Канади на з'їздах українських робітничо-фермерських організацій у Вінніпегу. Приходь Рипинде, послушай. Буде дуже цікаво.

А чому ти, голубко, нічого не пишеш, як там мається "українська справа" в Діді Нації?

Мусій.